

En reprendre la tasca

L. Aymamí i Baudina

També es nomenà el Consell directiu, i fou reelegit el president, senyor Josep Mas. Per als altres càrrecs quedaren nomenats els senyors Francesc Furró, Joaquim Agulló, Alfons Casals i Timoteu Bordol.

També fou acordat començar el campionat el dia 6 d'octubre, data en la qual els clubs hauran d'estar din-

JOFF

Els esports

Sobretot si sempre juguen con
ahir.

K. O. en perspectiva.

Hi ha qui diu dels que tenen sort: que "han nascut amb el trella". Vet aci una dita que és ben certa. De vegades una trella — i no pas de music-hall — és causa de molts disgustos.

DEL PARTIT ESPANYOL - SABADELL

El davantier centre sabadellenc, Gual, és auxiliat durant el partit pels seus companys i el curador de l'equip a causa d'una incidència del joc (Foto Berd-Buyosa)

Molt aliment en poc volum

Si us plau, feu un cop a la botiga de la casa vostra.

Els pots degustació es poden obrir molt fàcilment amb qualsevol tallaplomes.

LA LECHERA

Demani gratuïtament el llibret de receptes i la llista de nous i esplèndids regals a

Societat Nestlé (Secció LF 3) Via Laietana, 41 - BARCELONA

Aquells dies tota la premsa esportiva mundial s'ocupa del combat que Max Baer i Joe

JOE LOUIS

moment actual, els dos oponents del dia 24 representen el bo i el millor de la categoria màxima. Max Baer, a despit d'haver estat batut pels l'actual campió Jimmy Braddock, segueix essent considerat com el millor pes fort blanc dels Estats Units, i són molts els americans que creuen que després d'haver batut Joe Louis es tornarà a poder atacar el títol, venent rotundament l'actual campió. Joe Louis per la seva banda, i sense que pugui presumir de posseir un gran rècord, n'ha tingut prou amb liquidar ràpidament Primo Carner i King Lewinsky per a ésser considerat per molts com l'indiscutible successor de Max Baer.

sor del modernisme. Amb motiu d'aquest combat del dia 24, els americans s'aficionats a jugar-se els diners en aquests grans combats, s'han robat davanter un terrible dilema. Per qui apostar? Max Baer diuen ue s'ha pres l'entrenament més interessant i que està desconegut. Pertant, podria molt ben guanyar. A més, el clown del ring té fama d'estar un xicó extraordinàriament simpàtic, i expliquen que és "mit americà" (divorci, cabarets, etc.). I per si això encara no fos pro resulta que Joe Louis és blanc, i en canvi Joe Louis és negre cosa que als Estats Units no deixa de tenir la seva importància. Ai, doncs, no hauria d'estranyar a ningú que tots els americans tinguin per cent apostessin per Max Baer i que Joe Louis no tingues op partidaritat. I resulta que a vuit dies del combat, els qui es juguen els diners en favor del negre són majoria. Per simpatia? I cal! Si s'organitzés un plebiscit entre els subdits blancs de l'Oncle Sam, pea decidir e futur de Joe Louis, tenim la convicció que una impressionant majoria veuria amb molt bons ulls que Joe Louis deixés la xa i es retirés obligat a embolicar-se amb un llençol i anar a empar italians a cops d'escombra per les muntanyes d'Abissínia. O sig, doncs, davant el terrible dilema d'escollir entre l'honor de l'iraga blanca i la defensa del pecul de cadascú, són més els qui, cremadament practics com a bons banquers, es decideixen per això. Creu. Vol dir que els blancs es deuen pensar que guanyarà.

El nostre és pronostic? Es tan difícil aquest art de pronosticar per preferència! Creiem, però, que malgrat l'acurada preparació que s'hi empra, Max Baer, ho té molt negre per a batre Joe Los, el qual, a causa aquesta escull de l'ex-campió, es trobarà amb un tre ex-campió, Max Schmeling, i després qui sap si encara li sabrà cercar algun nou adversari que li dificulti el combat definitiu ambummy Baer dock, el menys difícil de tots els que poden provar de tirar-li l'as salt al títol.

El combat Arias-Torres ompli el Nou Món i proporciona a Arias un nou triomf. Creiem que ningú no se sorprenedrà d'aquest resultat perquè, donades les darreres actuacions de tots dos púg (ens costarà d'oblidar aquella decepcionant actuació de Xavier Tres davant Alf. Brown), no podia esperar-se altra cosa que un triuf d'Arias. Aquests deu rounds ens ensenyaren que Arias és dels boxers de més vàlua que actualment tenim, que no s'atabala i sap callar en tots moments les seves possibilitats, i que és posselador d'un inch notable. Serà, probablement, un excel·lent successor de Josepironès e el títol peninsular dels plomes. Per la seva banda, Xavier Torres ens demostrà en aquest combat que la seva boxa està tan incada d'recursos com sempre, que gairebé no sap fer altra cosa que llançar l'esquerra en directe i doblar amb croxet de dreta, i que all pan tan escalfados que ens exhibí el dia del seu combat amb If. Brown ja no el conserva. Tot i constar-li que Arias és un excel·lent nchman, no vacilla en llançar-se a l'atac i portà la iniciativa de les ostilitats en més de la meitat de les deu represes. Honor, doncs, alatut.

S'anuncià que aquest combat donaria probablement el títol a l'home de Josep Gironès per al títol de campió d'Espanya i nosa

versari de Josep Gironès per a la taula. Els tres preguntem: ¿Es que hi ha algú que cregui que Gironès torna al pugilisme actiu? ¿Es que hi ha algú que confia en torna veure Josep Gironès fent un combat oficial? Arran de la desfeta i tant vegades campió d'Europa, un apreciat col·lega publicà un retortatí intervint amb Gironès, en el qual el campió declarava que hauria boxat. Ens permetérem dubtar, no de l'autenticitat de la imitació sinó del convenciment amb què Gironès devia dir que torna a boxa activa. El més probable era que, assetjat a preguntes, contestés el que li va semblar més del gust del seu entrevistaire. I de jassamés comode. Dient que sí, el reporter es va donar per satisfet i hagués contestat que no, és probable que li haguessin preguntat, per què, com, quan, etc., etc., totes aquelles coses que els de la premsa professional acostumen a voler saber. D'aquesta manera, doncs, vint i car de cop.

Pero, per detalls que ens han estat revelats amb posteritat, hem arribat a la conclusió que Josep Gironès no tornarà a la guàrdia, i que s'haurà sabut retirar carregat de llores i en el moment oportú. Si aquestes suposicions nostres (suposicions fonamentades) tenen la confirmació que esperem, felicitem de tot cor a l'home tant representa en la història de la boxa de Catalunya, que des de fer-hi perdre un gran increment l'ha aguantada tants anys i que amb la seva caiguda tant i tan avall l'ha ensorrada.

• • •

El tema pintoresc de la setmana el constitueixen les manifes

El tema pintoresc de la setmana el constitueixen les manifestacions del negre Alf. Brown a propòsit del combat que disputà a l'ència i en el qual deixà el títol de campió del món. Resulta, per es veu, que l'Alf. Brown, com a bon negre, creu en bruixes. Per tuna, el seu representant a Europa, Mr. Faure, ha procurat desennavar-lo.

Mr. Faure, en la carta que ha publicat a "Paris Soir", exposa el seu convenciment que el negre de Panamà passa un moment de però que tornarà a recuperar el títol de campió del món dels Dissentim d'aquesta opinió. Per què? El resultat d'aquest combat ha fet Alf. Brown a Oslo, amb Pete Sanstol, és prou eloqüent.

QUENSBERRY

Restaurant "Horta Valenciana"

TORRE SANT SEBASTIA (Telèfon 14342)

Típiques barraques valencianes a 80 metres d'alcada

Especialitat en la paella, llagosta Barceloneta

i pollastre a l'ast, estil Horta. Temperatura ide

Ciclisme

Després de l'interval

Quelcom sobre tets ja esdevinguts i d'altres que estan a la vista

La «crisi» de Canyardo

No són pocs els esportius, i més especialment els aficionats a l'esport ciclista, que aquests darrers dies s'han preguntat, amb certa recança, si per al nostre gran corredor Maria Canyardo no havia arribat ja la "seua hora".

Realment les circumstàncies s'han succeït d'una manera que el crèdit esportiu del campió de Catalunya ha sofert una forta sotragada.

Els mals resultats obtinguts per Maria se succeïren, des de juliol ençà, d'una manera metòdica i es veritablement pel bon nom que fins ara havia gaudit Maria Canyardo entre nosaltres i a l'exterior de casa.

Nosaltres, però, creiem que tot ple-

gat no és més que una mala ratxa que ha caigut damunt Canyardo, el qual, indubtablement, és víctima de la seva poca o nul·la voluntat.

Segons una opinió femenina atòridíssima (per ésser molt lligada a la persona de Canyardo), la culpa del que passa i ha passat al nostre campió es deu solament als consells i pressions de què és víctima per part de certes persones que no veuen en Maria altra cosa més interessant que l'esquer que pugui representar en un programa o en una cursa ciclista, on s'hagi d'anar de cara a la taquilla.

Aquesta manca de voluntat evidenciada fins a última hora, és la que ens ofereix un Maria Canyardo gens preparat per a la pròxima disputa del Campionat d'Espanya de la ruta, navegant solament al dictat del pensament o de l'interès d'altri.

Es desitja que el gran corredor català reaccionarà en la seva moral, tan castigada, i oferirà als nostres esportius el mateix esforç i mèrits que fins ara tan havia prodigat.

Catalunya n'hi estarà agraïda.

Ferrando, as internacional

Una altra vegada Ricard Ferrando ha sabut vèncer en lluita contra una

sempre posa en la lluita i per haver sabut dominar i batre una sèrie de corredors que responien a noms tan notabilíssims i reconeguts com Aerts, Canardo, Martin, Montero, Van Nevele, Huur, etc.

Es per aquest seguit de victòries que Ferrando obté en les proves internacionals de casa nostra, com ell ha aconseguit conquerir de ple un prestigi internacional ben meregut.

Luciano, sixdayman

Després que el basc Montero, el corredor espanyol que reserva totes les seves facultats i els seus grans esforços per a les curses estrangeres, va mostrar-se tan esplèndid en el

LLUCIA MONTERO, el corredor espanyol de més prestigi internacional actualment (Foto Arxíu)

recent Campionat del Món i a l'adhuc en l'últim Gran Premi de les Nacions, sembla que Luciano Montero correrà a París la famosa cursa dels Sis Dies.

Ignorem el que podrà fer Montero damunt la pista parisenca, però és de suposar que no tindrà el mateix èxit que en les seves intervencions per la ruta, degut a la poca pràctica que Luciano té de les proves per pista.

Demés, com que es tracta de formar una parella espanyola, s'han parlat de Prior; després se n'han citat d'altres, entre ells el de Canardo, notablement desacreditat a la capital de França.

Amb tot, creiem que Maria és el corredor que millor podria convenir a Luciano, si és que es tracta de fer un bon paper, puix que reuneix grans coneixements de la pista, i ja actuat en un Sis Dies a Brusselles.

Barrendero, l'as madrileny

En la finida Volta al País Basc constituït la més notable revelació, com ja és sabut, el madrileny Barrendero, el qual es mostrà molt batallador i apuntà qualitats de gran corredor.

Molts s'engrescaran amb l'actuació d'aquest corredor, sense recordar, potser, que el ciclisme madrileny, des de fa uns quants anys, no ens ofereix més que valors fugacços, com López Mula, i últimament Carretero, el qual ha desaparegut de la lluita d'una manera prematura.

Amb tot, és de celebrar la gesta de

Barrendero batent homes tan qualificats com Esquerra i altres asos nacionals i estrangers, però caldrà que ens confirmi la seva vàlua en noves actuacions, perquè en algunes de les corregudes ben darrerament, no estigué, de bon tros, tan afortunat.

JOSEP CEBRIAN FERRER, el veterà campió de mig-fons (Foto Arxíu)

La semblança de Carretero-Barrendero, quant al so dels cognoms, fora de desitjar que no existís en el comportament i actuació del nou valor del ciclisme madrileny.

El Campionat d'Espanya de mig fons, és un títol honorífic

Encara que hom se n'admiri, es prepara per a dimecres i diumenge vinent les sèries i final del Campionat d'Espanya darrera moto. Quin corredor espanyol ha practicat durant aquest any la cursa darrera moto? Ni el mateix campió Josep Cebrian Ferrer, podria dir gran cosa respecte a aquesta pregunta. Però el fet és que el campionat se celebri i constitueixi una nova victòria de l'únic "especialista" que ténim entre nosaltres, per la qual cosa aquest títol ens resulta un bon tros honorífic, i el muntatge del campionat una mica ridícul.

RAMPA

Josep Campamà, primer del II Premi Poble Nou

Aquesta cursa, continuació dels campionats que l'Agrupació Ciclista Poble Nou venia corrent des de fa deu anys, constituït un èxit en totes les seves fases.

La classificació fou: 1. Josep Campamà; 2. Josep Raduà; 3. Francesc Oliva; 4. Antoni Serrate; 5. Albert Forner; 6. Francesc Borrell; 7. A. Andrés Sancho; 8. Emili Ramos; 9. Joan Ruiz; 10. Miquel Díaz; 11. Joan Julià; 12. Ramon Benages; 13. Agustí Sancho; 14. Joan Franco; 15. Jaume Pagès; tots classificats en 4'35

Rugby

El F. C. Barcelona inaugura la temporada vinent al A. E. Joven-tut per 15 a 0

Encontres internacionals en portia

Passades ja les xafegors de l'estiu, el rugby torna a reprendre les seves activitats. I nosaltres, finides també — de moment, almenys — les nostres "vacances", agafem novament contacte amb els nostres lectors.

La darrera vegada que vàrem omplir aquesta secció deixàrem enlaira una incògnita l'acabament de la qual era d'una importància capitalíssima per al nostre rugby. I bé, doncs: tot està igual que abans. De moment, no podem ésser més explícits. Ja en tornarem a parlar més endavant.

Per la premsa diària hom pogué assabentar-se que ahir havia d'inaugurar les seves activitats en la present temporada el F. C. Barcelona, el brillant vencedor de la Copa de Catalunya de l'any passat, en partit venut abans del matx de futbol associació C. E. Júpiter i F. C. Barcelona que havia de disputar-se en el terreny del primer, al Poble Nou.

El seu contrincant d'ahir era el Jovenut, el veterà equip blau-vermell, que aquesta temporada se'n presenta rejuventit, tant per les noves adquisicions fetes, com pel terreny de joc que des d'ara posseïran i que tanta falta els ha fet per a poder arribar a ésser alguna cosa.

El Barcelona també, tot i no presentar el superequip que hom havia anunciat, evidencia que aquesta temporada ve disposat a fer feina i de la bona. I no diem pas això per l'exhibició fornida ahir, ja que aquesta, com a tal, deixa força a desitjar. En aquest encontre poguérem veure arrencats jugadors que hom creia ja passats definitivament a la reserva, però que, pel que es veu, porten el rugby tan arrelat que mai no acaben de decidir-se a deixar-lo definitivament. Un d'ells, Quirós, tingué encara ocasió de donar alguna lliçó a més de quatre que es troben ara en plenitud de facultats. I Ruiz, altre tant. I també Blanquet, que ens demostrà que per poc que s'ho proposi, tornarà a ésser el formidable jugador de sempre.

L'encontre, en conjunt, ja hem apuntat, però, que no fou pas cap cosa de l'altre món. Disputat aquest partit en un terreny de rugby i davant d'un públic coneixedor de les seves regles, no hi tindriem res a dir. Fou un encontre corrent, amb alternatives bones i dolentes. Un de tants sense història.

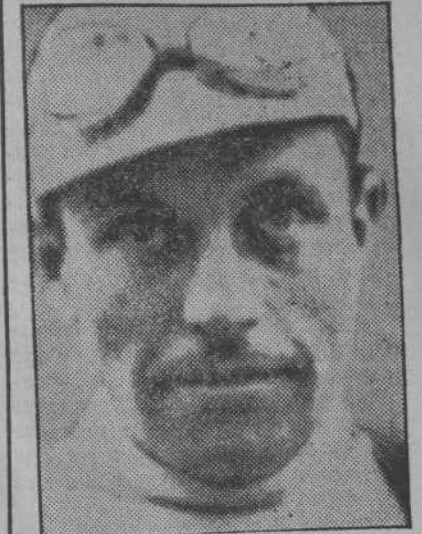
Però tractant-se d'un matx purament d'exhibició, davant un públic praf en aquest esport, calia esperar una altra cosa, i és de dolre que no fos així. Per acabar-ho d'adobar, les millors jugades es produïren especialment a la primera part, quan el públic encara era escàs, i la part més ensopeïda s'escaigué cap al final, quan el terreny

hores damunt un circuit de 135 quilòmetres. Del 7 al 15 estan classificats ex-aequo. La Copa per equips l'ha guanyada l'Agrupació Ciclista Montjuïc. Benages, Campamà i Julià, són guanyadors de totes les primes. Gràcies a la Penya Benizina del Poble Nou, que prestà un bon servei d'autos per al controlatge, i altres, la cursa resultà molt més lluitada. Una gran garrnació esperava els corredors. Actuà d'àrbitre Josep Salvadó.

Es confirma la vinguda d'Aeris Guerra i Antoni Magne per al dia 24, si hom concedeix el Parc de la Ciutadella

La magnífica i emocionant lluita que pogué fruit el nostre públic en la darrera cursa del Parc de la Ciutadella, tindrà una continuació encara més formidable.

La secció ciclista de la U. E. de Santa, després de tenir la promesa del campió del món, Joan Aerts, de córrer una nova prova (en la qual

JEAN AERTS, campió del món, que no estigué gaire afortunat en la seva exhibició a Barcelona (Foto Arxíu)

el belga, desitjós de rehabilitar-se de la seva desencertada exhibició de dimecres, manifestà que cediria el premi que guanyés per a beneficència), acaba d'aconseguir opció per a Guerra, el colós italià, que no ha vingut mai a Espanya, i Antonin Magne, el vencedor de dues Voltes a França i del Gran Premi de les Nacions, disputat el darrer diumenge.

La data elegida, única que pot reunir aquests tres màxims prestigis de Bèlgica, Itàlia i França, és el 24 de l'actual, diada de la Mercè. Juntament amb els tres grans asos, seran invitats els cinc primers corredors que es classificuin en el campionat d'Espanya que es correrà el proper diumenge a València.

MOTOR AVIACIÓ

Els "Aeri Clubs"

Estic segur que molts dels nostres lectors, si han assistit a conferències sobre aviació o han llegit articles referents a l'aviació catalana, s'hauran fet càrrec que els elements aeronàutics catalans tenen una marcada tendència a lamentar-se que l'aviació aci no trobi una ajuda suficient per a créixer en la proporció que li correspon.

Jo crec que l'únic camí que s'ha de portar vers una aeronàutica flo-reixent, és aquell que ens assenyal un acurat examen d'allò fet fins ara i un sincer reconeixement dels errors comesos.

En primer lloc direm que l'aviació catalana no ha estat molt ajudada, però ho ha estat. Malaudament molt sovint l'ajut que se li ha donat ha estat degudament utilitzat. Per altra banda, hem vist constantment arribar a l'Aeronàutica xicotets plens d'entusiasme i de somnis per a realitzar; han freqüentat Aeròdroms; han inscrit llurs noms a "nitats aeronàutiques", i han passat els anys pagant quotes per aprendre a conèixer les poques possibilitats de les actives organitzacions; després, de mica en mica, van desapareixent mentre d'altres arriben.

Els que se'n van no seran pas uns propagandistes; pensaràn que s'han errat, que l'aviació no és pas per a les seves modestes possibilitats, i no en parlaran més.

Jo demano a tots els socis de tots els Aeri Clubs de la nostra terra que examinin amb tota equitat la tasca que aquests Clubs realitzen i que en treguin la conseqüència de si respecten o no als fins perquè foren fundats. Jo per la meua part estic disposat a reconèixer que quan he votat en favor d'un estatut d'un Aeri Club d'aquests, m'he errat. I crec que molts estaran disposats com jo a reconèixer llur error i que pensaràn que per a fomentar l'aviació a Catalunya cal trencar aquests motllos antics i fer foc nou. És un altre tipus d'organització el que convé a l'aviació catalana. Quin? No ho sé. Homes de bona voluntat i ben assabentats de les coses de l'aire, poden pensar-hi i aportar llur idees en col·laboració.

Cal fer una organització que permeti dedicar totes les aportacions dels socis a fins purament aeronàutics: beques i entrenaments. Cal crear una administració automàtica i controlada; cal suprimir personalismes, vanitats i favoritismes amb un reglament estricte que no permeti condescendències.

El que ens pot fer dubtar sobre l'èxit d'un nou tipus d'organització que reclami dels socis l'observació d'una disciplina, és precisament el caràcter català, el qual és refractari a tot reglament inflexible. Però l'experiència que tenim dintre de la vida d'aquesta mena de Clubs ens fa creure que sense aquesta disciplina no hi haurà mai manera de realitzar res que valgui res.

En canvi tenim la seguretat que amb un reglament ben comprès i acceptat amb fidelitat pels socis de l'entitat, es pot arribar a resultats maravellosos. I no creiem que tindrà un èxit gran a Catalunya una entitat aeronàutica que servís veritablement el foment de l'aeronàutica?

L'optimisme fóra contagiós i les possibilitats ens resultarien augmentades.

He fet números...

Però per avui ja he dit prou. Jo sols vull demanar a tots aquells que han viscut en contacte amb les nostres organitzacions aeronàutiques que es dignin a ells mateixos que fins ara hem seguit camins errats i que cal fer quelcom de totalment nou.

Cal que les nostres entitats aeronàutiques mereixin aquella ajuda que tan sovint ens hem lamentat de no tenir, fent que per si soles realitzin una obra de foment sense ficcions.

ANTONI ARMANGUE

El butlletí de l'Aeri Club

Hem rebut el butlletí de l'Aeri Club. Hi ha alguns articles que tenen interès i la seva compaginació és acurada. Hi ha, però, en una pàgina, una informació sobre les hores de vol efectuades pels pilots "amateurs" de l'entitat.

Saben perfectament que moltes d'aquestes dades no responen ni de molt a la veritat. Per què? Quin interès hi ha a fer creure que volen pilots que no volen i que no volen pilots que volen?

Ouïem que si aquestes llistes han de falsejar la veritat val més no publicar-les.

La futura guerra perjudica les nostres comunicacions aeronàutiques

La Air France, amb "pool", amb l'Ala Litònia i combinant amb la L. A. P. E., havia de posar en marxa un servei d'avions que sortint pel matí de cada dia de Barcelona, havia de permetre als barcelonins d'èsser poc després del mig dia a Londres o a Brusselles, després d'haver tocat Marsella, Lyó i París.

Però la inestabilitat política del moment i la por de contingències, ha fet suprimir els crèdits que es destinaven a aquest servei. Així la futura guerra, molt abans de començar, ja entenebrenca una obra de civilització.

Howard Hughes bat el rècord de velocitat a 566 kilòmetres per hora

L'aviador americà Howard Hughes ha batut de 60 quilòmetres el

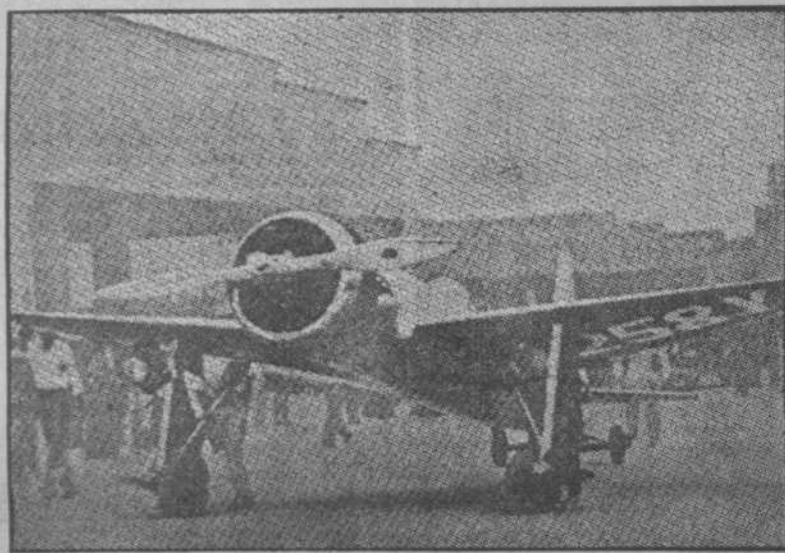
rècord de velocitat que tenia l'aviador francès Delmotte.

Raymond Delmotte el 25 de desembre últim batia el preuat rècord a la velocitat de 505 quilòmetres per hora. Howard Hughes ha volat quatre vegades sobre una base de tres quilòmetres, tal com imposen els reglaments de la Federació Aeronàutica Internacional, a una velocitat de 566 quilòmetres 490 metres per hora. L'avió, que fou especialment construït per a aquest fi, és un monopla d'ala baixa, amb tren escamotable i equipat amb un motor Pratt Whitney "Hornet", de nou cilindres en estrella, que dona una potència de mil cavalls.

Aquesta és la màxima velocitat obtinguda amb avió terrestre; cal fer remarcar que la màxima absoluta amb tota mena de vehicles és encara la del rècord de Francesc Agello, amb un hidroavió que volà a 719 quilòmetres per hora sobre el Lago Maggiore. El motor de l'avió de Delmotte donava 330 cavalls; el de Hughes, 1.000 cavalls, i el d'Agello, 2.800 cavalls. L'enginyer Riffard prepara ara un nou avió que amb un motor de 700 cavalls i en mans de Delmotte podrà volar a 560 quilòmetres per hora.

Thoret passa els Alps amb planador amb motor

Thoret amb un planador S.F.A.N. equipat amb un motor Poinard, de 20 cavalls, ha volat dues vegades sobre els Alps de Chamberg a Turin i tornada. El S.F.A.N. és un planador que pesa en ordre de vol 285 quilògrams, té una superfície d'ala de 16 metres quadrats, i porta una

L'avió amb el qual l'aviador americà Howard Hughes ha assolit la velocitat de 566 quilòmetres per hora (Foto Arxíu)

RICARD FERRANDO, vencedor recent d'Aerts i Montero (Foto Arxíu)

selecció de corredors estrangers i nacionals. En la cursa celebrada al Parc el dimecres passat, Ferrando baté en una demostració d'entusiasme, homes tan qualificats com Aerts, actual campió mundial, i Montero, considerat com un destacat especialista en aquesta mena de curses.

El modest Ferrando es féu aplaudir per la seva innata noblesa que

Camions i Omnibus

D'OCA SIÓ

De tots preus, marques i tonatges. Provenients de canvis amb unitats de les marques

G. M. C.
BLITZ
BEDFORD

Joan Flotats

TAMARIT, 95 i 97
Telèfons 31506 i 32986

Barcelona

TALLER DE JOIERIA I ARGENTERIA

Rambla de Catalunya, 6
Telèfon 21261
BARCELONA